

og ned over Armen eller i et Udbrud af Henrykkelse fattede bægge hans Hænder og rystede dem.

„Bravo! Bravo, kære Ven!“ vedblev han.
 „Ja, vi kan sandelig nok trænge til unge og friske Kræfter i vor Lejr. Vi gamle Fyre trænger snart til Afløsning. Se blot paa mig ... jeg er dog nu kun et sølle Vrag! Tiden har hærget mig, min Ven! Naa, vi gamle maa trøste os med, at vi ikke har sparet os, mens vi endnu havde de unges Kræfter. Og — Gud være højlovet! — vi har den Tilfredsstillelse at se, at vor Gærning ikke har været forgæves. Aa, du kan tro, det er vel-signet for os gamle at være Vidne til, hvor Folkesagen efterhaanden vinder Fremgang i alle Egne og i alle Samfundslag over det hele Land. Og nu ogsaa her! Ja, saadan skal det være! Saadan skal det være!“ blev han ved at gentage, og hans Stemme lød som en Sejrsfanfare. „Jeg kunde da heller ikke længere holde mig i Ro hjemme men sagde i Morges til Jette: Hør, nu vil jeg sandelig over til Skibberup og se, hvordan det staar til derovre, sagde jeg. Saa kan jeg med det samme paa Tilbagevejen se indenfor i Kyndby ... dér har vi nemlig ogsaa et lille Vennesamfund, som længe har haft Bud efter mig. Aa, det er en Forsamling af prægtige Hjærtemesker, kan du tro ... Jeg